

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku R. W. i D. W.
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 maja 2015 r. Skarżący powołali się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, związanych z koniecznością ustalenia początkowej daty biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu. W tym zakresie sformułowali oni sześć szczegółowych kwestii odnoszących się do relacji pomiędzy służebnością gruntową (w tym ukształtowaną w orzecznictwie koncepcją służebności gruntowej „o treści odpowiadającej służebności przesyłu”) a służebnością przesyłu w rozumieniu art. 305¹ i nn. k.c. oraz pytania, czy termin zasiedzenia tej ostatniej może rozpocząć bieg przed dniem wydania orzeczeń Sądu Najwyższego stwierdzających możliwość nabycia tego prawa przez zasiedzenie.

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazano, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Zagadnienia prawne wskazane przez skarżących nie odpowiadają tej definicji. Problem obliczania biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłu oraz służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu stanowił przedmiot uwag Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 139). Z orzeczenia tego jednoznacznie wynika możliwość uwzględnienia pełnego okresu posiadania służebności w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu przy orzekaniu w przedmiocie zasiedzenia. Uchwała ta jednoznacznie określiła także relację pomiędzy służebnością gruntową „o treści odpowiadającej służebności przesyłu” i służebnością przesyłu w ścisłym rozumieniu, wskazując na czasową i konstrukcyjną ciągłość pomiędzy nimi oraz potwierdzając wcześniejsze orzecznictwo Sądu Najwyższego co do

możliwości ustanowienia przed dniem wejścia w życie art. 305¹ i nn. k.c. prawa o treści analogicznej do służebności przesyłu oraz nabycia go przez zasiedzenie.

Osobno natomiast należy odnieść się do problemu wskazanego jako czwarte zagadnienie prawne. Skarżący formułują w jego ramach pytanie o treść służebności przesyłu nabytej przez uczestnika postępowania w sytuacji, w której podniósł on zarzut zasiedzenia wyłącznie w zakresie korzystania z przestrzeni nad powierzchnią gruntu. Problem ten nie został szerzej rozwinięty przez skarżących w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jego sformułowanie zdaje się przy tym wskazywać raczej na odniesienie go do okoliczności konkretnej sprawy - i dążenie do uzyskania tą drogą poglądu, który miałby służyć jej rozstrzygnięciu - nie zaś na istnienie w tym zakresie ogólnego problemu związanego z wykładnią prawa. Sposób sformułowania tej kwestii nie wskazuje zatem, by odpowiadała ona przesłance istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

[l.n.]